

Σὲ ντύνουνε μίαν ἄλλη γύμνια
Ξεσκεπάζουν τοῦ σώματός σου τὰ σώματα
Τὰ χέρια μου
Ἐφευρίσκουν ἐν' ἄλλο σῶμα γιὰ σῶμα σου

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Βροντὴ διασχίζει τὸ πεδίο
Ὁ οὐρανὸς κρύβει ὅλα του τὰ πετεινὰ
Ἡλῖος γδαρμένος
Κάτω ἀπ' τὸ ὑστερό του φῶς
Οἱ πέτρες γίνονται πέτρινες πιότερο
Ψιθυροὶ ἀπὸ ἀδέσβαιες φυλλωσιές
Ὡσάν τυφλοὺς ποὺ φάχνουν τὸν δρόμο τους
Σὲ λίγες στιγμές
Νύχτα καὶ νερὸ θὰ γίνουν ἓνα σῶμα

ΔΙΑΡΚΕΙΑ

I

Οὐρανὸς μαῦρος
Κίτρινη γῆ
Ὁ πετεινὸς ξεσκίζει τὴ νύχτα
Εὐπνᾷ ὁ ἄνεμος καὶ ρωτᾷ τὴν ὥρα
Εὐπνᾷ ὁ ἄνεμος καὶ σὲ ζητᾷ
Ἐν' ἄσπρο ἄλογο διαβαίνει

II

Καθὲς τὸ δάσος σὲ κρεβδάτι φύλλων
Κοιμᾶσαι σὲ κρεβδάτι βροχῆς
Τραγουδᾷς σὲ κρεβδάτι ἀνέμου
Φιλᾷς σὲ κρεβδάτι σπινθήρων

ΚΟΙΤΗ

Ἀκουσε τὸν χτύπο τοῦ χώρου
Ἦχοῦν τύμπανα τοῦ καλοκαιριοῦ
Τὰ δῆματα τῆς ἀναμμένης ἐποχῆς
Πάνω στὶς στάχτες τοῦ χρόνου
Εἶναι ὁ θόρυβος ἀπὸ πτερὰ καὶ κρόταλα
Τὸ τρίξιμο τῆς γῆς
Κάτω ἀπ' τὸ φόρεμά της ἀπὸ ἔντομα καὶ ρίζες
Εὐπνᾷ ἡ δίψα καὶ φτιάγει
τὰ πελώρια γυάλινα κλουδιά της

ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ «BLANCO»

.....

στὸν τοῖχο ὁ ἥσκιος τῆς φωτιᾶς
στὴν φωτιά ὁ ἥσκιος σου καὶ ὁ διός μου

ἡ φωτιά σὲ λύνει καὶ σὲ δένει
Ἄρτο Ποτήριον Ἀνθρακιά Κοπέλλα

γελαῖς — γυμνωμένη
στοὺς κήπους τῆς φλόγας

Φλόγα τριγυρισμένη ἀπὸ λιοντάρια
λιονταρίνα στὸ ἰσάριο τῶν φλογῶν
πνεῦμα ἀνάμεσα στὰ ἐρεθίσματα

Φρούτα δεγδαλινὰ
ἀνοίγουν οἱ αἰσθήσεις
στὴ μαγνητικὴ νύχτα

Τὸ πάθος τῆς εὐσπλαχνικῆς πυρωσιᾶς

Ἐκεῖ ἐπὶ τραγουδοῦς τὸ μανιασμένο τραγούδι σου
Πρόσχαρο τραγούδι

Δέσμιων νερῶν

Ἐκεῖ γυμνὴ τραγουδοῦς

Μὲ τὴ κοιλιά σου καὶ τὰ στήθια σου ἀλειμμένα

Τὸ πρόσωπό σου ἀλειμμένο γύρη

Στὸ ἐγκαταλελειμμένο τοπίο

Ὁ ἥσκιος σου εἶναι χώρα πουλιῶν

Ποὺ ὁ ἥλιος τὰ σκορπίζει μὲ μιὰ χειρονομία